

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: T. D. B.**, zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Žitná 45, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2004, č. j. 47 Az 1112/2003 - 29,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností shora uvedený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2003, č. j. OAM - 1739/VL - 08 - P15 - 2003; žalovaný stěžovateli neudělil azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a rovněž vyslovil, že na stěžovatele se nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že krajský soud se dostatečně nezabýval jeho žalobní námitkou směřující vůči tomu, že rozhodnutí žalovaného není podepsáno osobou oprávněnou k jednání za žalovaného, neboť ve svém rozhodnutí pouze uvedl, že napadený správní akt byl vydán osobou k tomu oprávněnou, dále se soud nezabýval důvody podle § 13 a § 14 zákona o azylu a rovněž tak překážkou vycestování podle § 91 zákona o azylu,

tam se soud spokojil pouze s konstatováním obsahu správního spisu; z toho stěžovatel dovozuje, že soud nemohl posoudit skutečný stav věci a zda nedošlo k pochybení ze strany správního orgánu. Dále stěžovatel upozorňuje, že napadený rozsudek byl jeho právní zástupkyni doručen až 19. 5. 2005, zatímco rozhodnuto bylo 29. 10. 2004. Stěžovatel tak namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť správní akt nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, a dále důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť rozhodnutí soudu trpí nedostatkem důvodů. Stěžovatel rovněž navrhuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a žádá zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti její důvodnost popírá, podle jeho názoru se soud se všemi námitkami stěžovatele vypořádal.

S ohledem na obsah námitek kasační stížnost je pro posouzení věci nutno vyjít ze skutečností plynoucích především ze soudního spisu Krajského soudu v Praze; z žaloby založené na č. 1. 1 tohoto soudního spisu je zřejmé, že stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou evidentně formulářového typu (například v části I. žaloby je užit ženský rod, ač stěžovatel je muž), přičemž jako žalobní body uvedl toliko citaci ustanovení § 3 odst. 3, § 46, § 47 odst. 3 správního řádu; konkrétně uvedl pouze to, že žalovaný nezjistil úplně a správně skutkový stav věci, protože stěžovatel v řízení správním „naznačoval“ - jinde lze nalézt i sloveso „uvedl“ -, že ve Vietnamu měl i jiné potíže, které měly spočívat v existenci dluhů a hrozbě vězení za tyto dluhy, a dále, že rozhodnutí žalovaného není podepsáno osobou oprávněnou k jednání za žalovaného. Dále citoval pouze § 12 zákona o azylu spolu s přesvědčením, že podmínky tam stanovené splňuje a § 91 zákona o azylu, neboť ve Vietnamu panují takové poměry, které mu nedovolují se vrátit tam zpět. To byl celý obsah žalobních námitek. Ze správního spisu plyne, že stěžovatel na území České republiky pobývá od roku 1998, v minulosti mu bylo uděleno správní vyhoštění, o azyl požádal 22. 4. 2003, přičemž jako jediný důvod uvedl, že do České republiky přišel za prací a jde mu o legalizaci pobytu.

Kasační stížnost byla podána osobu oprávněnou, byla podána včas a je přípustná, neboť namítá důvody subsumovatelné pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (pokud tvrdí, že se krajský soud nezabýval stěžovatelovými námitkami uplatněnými v žalobě), popřípadě § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pokud namítá, že krajský soud vyhodnotil nedokonale námitku vztahující se k náležitostem napadeného správního aktu, pro které měl napadený akt zrušit.

Nejvyšší správní soud posoudil napadený rozsudek krajského soudu vázán důvody a rozsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a došel k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná.

Předně nutno uvést, že stěžovatel podal žalobu, v níž uvedl pouze dva konkrétní důvody, jimiž byla možnost se reálně v řízení před krajským soudem zabývat: nedostatek náležitostí napadeného správního aktu a nedostatek skutkových zjištění, ten ovšem opřen o zcela nová tvrzení neuplatněná v řízení správním (existence dluhů a hrozba vězení ve Vietnamu z tohoto důvodu). Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již jasně podal, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést konkrétní, tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci, individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, pokud je odkazováno

na správní spis, nemůže se jednat o pouhý obecný typový odkaz, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných dějů či okolností obdobné povahy (tím ovšem není řečeno, že by žalobce musel svá konkrétní a dostatečně individualizovaná skutková tvrzení podřazovat pod přesná ustanovení právních předpisů). Pokud žalobce v žalobě pouze cituje určitá ustanovení zákona, pak nelze mít za to, že soud může takovou žalobu projednávat v takto obecně vymezených mezích - žalobci by se tak mnohdy mohlo dostat podrobnějšího přezkumu, než jak by jej sám v korektně vymezeném žalobním bodu vymezil; akceptace takových nedostatků by pak koneckonců vedla k popření povinnosti žalobní body označit (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 69, www.nssoud.cz). Krajský soud v Praze se tedy mohl zabývat v rovině konkrétní pouze výše uvedenými dvěma námitkami, pokud jde o ostatní námitky omezující se pouze na citace právních předpisů a obecná vyjádření, tyto body nebyly způsobilé vyvolat řádný soudní přezkum. Namítá-li tedy nyní stěžovatel, že se soud nezabýval rozhodnutím žalovaného ze všech v úvahu přicházejících aspektů, činí tak zcela nedůvodně, neboť tak přezkum na úrovni krajského soudu nevymezil; v žalobě nenapadl výroky podle § 13 a § 14 zákona o azylu, a pokud šlo o výroky podle § 12 a § 91 zákona o azylu, ponechal své výtky ve zcela obecné podobě. Soud je přitom vázán rozsahem žaloby i důvody v ní uvedenými (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Proto zabýval-li se soud napadenými výroky správního aktu (výroky podle § 12 a § 91 zákona o azylu), nemohl učinit nic jiného, než podrobit je zcela obecnému přezkumu, to ovšem na samé hranici principu rovnosti účastníků řízení, kdy žalovaný vlastně ve svém vyjádření k žalobě mohl reagovat jen na to, co žalobce namítl, a obecně vedený soudní přezkum by tak mohl jít i dále, než žalobce zamýšlel a než k čemu se žalovaný mohl vyjádřit. V tomto ohledu jsou tedy stížní námitky zcela nedůvodné, neboť výroky podle § 13 a § 14 stěžovatel v žalobě vůbec nenapadl. Pokud jde o výrok podle § 91, krajský soud poukázal na obecnost žalobního bodu (je obsažen v části III. 6. bod žaloby a uvádí se v něm doslova: „žalovaný ... porušil ... § 91 zákona o azylu, neboť se domnívám, že u mě existuje překážka vycestování ... neboť v mé zemi panují takové poměry, které mi nedovolují navrátit se tam zpět. Důkazem jsou v tomto bodě zprávy o situaci v zemi původu, které jsou součástí spisového materiálu či jsou nyní mnou navrhané ...“), přičemž v žalobě nic dalšího nenavrhoval, a proto konstatoval, že vycházel-li žalovaný z tvrzení stěžovatele i z objektivních zpráv o situaci v zemi jeho původu, pak z hlediska skutkového ani právního není co žalovanému vytknout. Nejvyššímu správnímu soudu není jasné, co stěžovatel krajskému soudu za této situace vytýká, když v žalobě vůbec neformuloval, co mu z hlediska vycestování do země původu hrozí, zvláště přihlédne-li se k obsahu pohovoru se stěžovatelem ze dne 22. 9. 2003, v němž stěžovatel výslovně pouze uvedl, že po návratu do vlasti by tam byl bez peněz a do Vietnamu se nechce vrátit.

Pokud jde o námitku k náležitostem napadeného správního aktu, jež byla formulována jako nedostatek oprávnění osoby, která podepsala napadený správní akt, pak krajský soud uvedl, že nemá pochyby o tom, že rozhodnutí bylo vydáno osobou k tomu oprávněnou. Zde je namísto konstatovat, že žalovaný po dlouhé období vydával rozhodnutí, jež účastníkům řízení doručoval v podobě stejnopisu, jenž je podepsán pouze „za správnost“. Soudy ve správním soudnictví jasně konstatovaly, že taková praxe není v souladu se správním řádem, ovšem vyhodnocovaly v jednotlivých případech, zda tato vada v náležitostech rozhodnutí mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé; i judikatura Nejvyššího správního soudu k této věci vyslovila svůj názor, který lze formulovat tak, že pokud se ve správním spise nachází rozhodnutí žalovaného, z něž nevzniká pochybnost, zda bylo vydáno osobou oprávněnou, a tedy i takovou osobou podepsáno, pak taková vada není důvodem pro zrušení napadeného správního aktu. Ve správním spisu se nalézá rozhodnutí žalovaného opatřené

údajem o osobě oprávněné k podpisu takového rozhodnutí s uvedením její funkce, podepsané z pověření této osoby (takovou praxi nelze vyloučit například v době nepřítomnosti ředitele příslušného odboru na pracovišti a zdejšímu soudu je známo z úřední činnosti, že žalovaný vnitřními předpisy oprávněni podepisovat správní rozhodnutí v zastoupení ředitele příslušného odboru upravoval /např. pro Ing. S./) a opatřené úředním razítkem žalovaného. Pokud proto krajský soud učinil závěr, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno oprávněnou osobou, zahrnuje tento závěr i skutečnost, že bylo oprávněnou osobou podepsáno. Za vadu řízení odůvodňující zrušení správního aktu by bylo možno považovat jen takovou situaci, kdy by rozhodnutí nevyjadřovalo projev vůle orgánu. Tím není řečeno, že k vadě rozhodnutí nedošlo, bylo-li stěžovateli doručeno rozhodnutí, které podepsáno takto nebylo, ovšem tato vada není způsobilá přivodit zrušení takto napadeného rozhodnutí; po poslední novelizaci zákona o azylu byla do tohoto zákona přijata potřebná odchylka od správního řádu týkající se podepisování a formy rozhodnutí ve věcech azylu (§ 24a odst. 1 zákona o azylu ve znění zákona č. 350/2005 Sb.). Nejvyšší správní soud tedy i k této námitce uzavírá, že není důvodnou a přes jistou strohost odůvodnění krajským soudem není možno jeho rozsudek vnímat jako takový, jenž trpí nedostatkem důvodů, jak mu vytýká stěžovatel.

Prodleva v doručení rozsudku krajského soudu právní zástupkyni stěžovatele je ze soudního spisu patrná, nicméně z této skutečnosti není možno dovozovat jakékoli důsledky pro zákonnost napadeného rozsudku; údaj o právní moci rozsudku je v soudním spise opraven tak, aby odpovídal doručení rozsudku advokátce stěžovatele.

Kasační stížnost proto byla zamítnuta jako nedůvodná (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace je nadbytečné zaobírat se návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto za použití § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s.; stěžovatel na úhradu nákladů řízení nemá právo, neboť nebyl procesně úspěšný, to by příslušelo žalovanému, kterému ovšem podle spisu žádné náklady nevznikly. Proto bylo rozhodnuto, že žalovanému, ač procesně úspěšnému, se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu